(*Vervolg van pag. 10*).

Ze telde nóg eens de noodige uitgaven op. Nee, het ging niet, want Dries moest ook nieuwe klompen hebben. Maar er zou tòch een tijd komen, dat het wèl zou gaan, dacht ze al weer getroost.

Zoo scharrelend, rekenend, zwoegend, tobbend ging de lange, lange winter voorbij. Meester kwam ook nog eens praten op een avond. Het was een paar weken nà de Nieuwjaarsuitdeeling. Meester had op de vergadering, die daarvoor belegd was, gevraagd, toen de namen der bedeelden werden opgelezen, of de familie De Jong niet in aanmerking kwam. Meester vond, dat Dries er mager en hol-oogig uitzag, en hij was er aan gaan twijfelen, òf de De Jongs het wèrkelijk wel zoo breed hadden. Maar Kniers was meteen opgestoven: „De Jong? De Jong? Kom, die zou het noodig hebben! Een eigen huis, een flink stuk grond, een koe op stal, de man verdienen, het oudste meisje al aan 't geld inbrengen! Ja, die lui zouden alles wel naar zich toe willen schrapen." — Nu had Meester een antipathie tegen Kniers. Het was de afkeer, die flinke oprechte menschen van gluiperds hebben. En Meester gaf om zijn woorden geen steek. Doch er waren meer op de vergadering, die Kniers bijvielen. Meester wist toen nog niet, dat het juist de lui waren, die van Kniers op de een of andere manier afhankelijk waren. En dus, dacht Meester, dat hij dan wel verkeerd geoordeeld zou hebben.

Maar een paar weken na Nieuwjaar besloot hij òp een Zondagavond tóch eens met De Jong te gaan praten. Toen hij het hekje openduwde, zag hij door de ondergordijntjes heen het theelichtje branden op tafel. Het gaf zoo'n idee van knusse gezelligheid. En hij hoorde, dat er een schoolliedje gezongen werd. Het deed Meester goed. Hij was blij, dat de menschen zongen, en dus tevreden waren. Met een vroolijk gezicht rammelde hij aan de deur, en zijn „goeienavond saam" waarmee hij binnentrad, klonk al bijzonder hartelijk. Janna schoof gauw een stoel in den kring. — „Ja Meester," zei ze opgewekt, „zoo 's Zondagsavonds, dan zingen we wat met z'n allen. Karst en ik leeren de schoolliedjes van de kinders, en wij kennen er ook nog wel van vroeger, da's wel gezellig," — Meester voelde zich behaaglijk gestemd, en hij bleef een heelen tijd praten. Over de uitdeeling werd niet gesproken. 't Was net alsof 't ongepast zou zijn om in dat vroolijke, tevreden gezin daarover te beginnen.

Nog een paar maanden kropen om, en elken dag zei Janna tegen Karst: „Nu wordt het gauw beter, dat zul je zien."

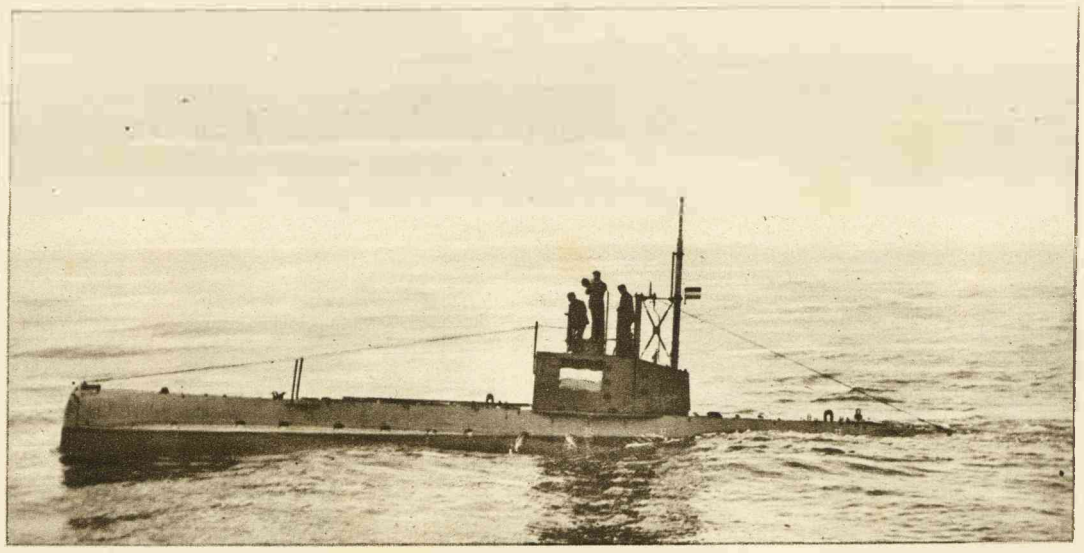
En er kwam een ochtend, waarop Dries uitgelaten-blij op het schoolplein kwam, en gauw aan Meester vertelde, dat de koe een kalf gekregen had. Meester, die in zijn drukken werkkring het groote feit van de koe totaal vergeten was, toonde zich bij deze mededeeling toch naar behooren verheugd. — „Zoo jongen, nou, dat is mooi hoor! En houden jullie het erbij?" — „Nee Meester," zei Dries. „We verkoopen het." En dan met leuke vrijmoedigheid: „Komt u nog eens kijken?" — Meester beloofde het.

Het kalfje werd een evenement. Zusje aaide het, eerst angstig, later met meer durf. Karst voelde, dat nu werkelijk de betere dagen zouden aanbreken, en hij duwde zijn broodkar, terwijl hij prettig mijmerde over de toekomst. En Janna zong ook wel door den dag de schoolliedjes van vroeger. Meester kwam werkelijk kijken, en Meester vond het een mooi, flink kalf. Dries, blij dat Meester er was, stond aldoor mee vooraan. De zon kwam wèrkelijk door de wolken kijken.

Twee dagen daarna vertelde Dries aan Meester, dat ze het kalf zouden verkoopen aan boer Van Kammem voor zes en dertig gulden.

Er was een blijdschap in het huisje van De Jong. Zes en dertig gulden! Dadelijk haar broer betalen, en van de rest.... O, maar eerst moest ze al dat geld eens in haar handen hebben....

Den volgenden dag was het kalfje ziek, lag het rillend in een hoekje. Den daarop volgenden dag vertelde Dries aan Meester, met groote tranen in zijn blauwe jongensoogen, dat het kalfje de kalverziekte had, en dat de slager het zou komen weghalen om af te maken.

DE HANDHAVING VAN ONZE NEUTRALITEIT.
Een der Nederlandsche onderzeeërs die voortdurend voor onze kust kruisen ter handhaving van de neutraliteit binnen onze territoriale wateren.

„Maar," zei Meester werkelijk onthutst, „weet je Vader dat wel zeker?"

„Ja," zei Dries, „boer Van Kammen is vanmorgen al vroeg geweest. En die zag ook dadelijk wat het was. Het kan niet eens meer staan." — Dien avond ging Meester weer naar De Jong. Hij voelde zoo'n groot medelijden, en hij kon niet beter doen, dan er even heengaan. Toen hij er kwam, waren de kinderen al naar bed.

Bij de tafel zaten Karst en Janna. Hij leunde zijn hoofd diep voorover in somber gepeins, en haar anders zoo bezige handen lagen nu werkeloos in haar schoot. In het schuurtje stond weer alleen de koe. Het zieke kalfje was al weggehaald.

Meester trachtte te troosten: „Kom, er was toch nog wel over dat geldelijke verlies heen te komen." — Het scheen alsof die woorden Karst wakkerschudden, en in een behoefte om zich te uiten, tegen iemand, die hem zou begrijpen, begon hij opeens te vertellen, eenvoudig, onomwonden, wat dat geld voor hem beteekend zou hebben. Onwillekeurig, ofschoon Janna het nog trachtte te verhinderen, ging hij spreken over de misère van de afgeloopen maanden.

Meester werd er stil van. Toen Karst zweeg, zei hij terneergeslagen: „Ik heb jullie naam destijds nog in de vergadering genoemd, maar toen zei men...." „Dat we het niet noodig hadden zeker, hè Meester?

Dat zal Kniers wel gezegd hebben."

Toen vertelde Karst ook het voorval met Kniers. Alles werd Meester duidelijk. „Ik zal er direct werk van gaan maken," zei hij, en hij besloot persoonlijk naar de rijke families toe te gaan om die eens in te lichten.

„Meester moet er geen werk van gaan maken," klonk opeens Janna's rustige stem. „Alles komt wel weer terecht. De goeie tijd komt aan. We hebben werkelijk geen hulp noodig. Werkelijk niet, Meester. Als u nou eens rekent, dat de koe nu melk geeft. We verkoopen de melk aan de fabriek, dan krijgen we drie keer in de week karnemelk voor niets. Daar kook ik zes keer pap van." En ze lachte al weer. Meester stond even beschaamd tegenover den fieren trots van die eenvoudige vrouw. Bij het weggaan zei Karst, alsof hij ook door Janna's woorden nieuwen moed gekregen had: „Janna heeft gelijk. Meester moet er maar niet over praten."

Meester liep naar huis, zijn hoofd vol gedachten. Hoe hij precies moest handelen, wist hij nog niet. Dat hij Kniers in 't vervolg links zou laten liggen, dàt wist hij wel. En hij besloot een oogje in 't zeil te houden. Zoo'n ellende mochten die menschen niet weer tegemoet gaan. Dán zou hij dadelijk ingrijpen.

Het was een week of wat later, toen Meester weer eens naar De Jong kuierde. Hij vond niemand in de kamer; daarom liep hij maar achterom naar het schuurtje. Daar was de heele familie, tot kleine zusje toe. Karst molk de koe, en zusje stond met een kopje in de hand dichtbij er naar te kijken.

„Ja, nou ziet Meester het net," plaagde Janna. „De kleine meid is haast niet weg te krijgen, Meester. Ze krijgt nu elken avond een kommetje melk. En òf ze 't weet."

„Hoe gaat 't er nu mee?" vroeg Meester later.

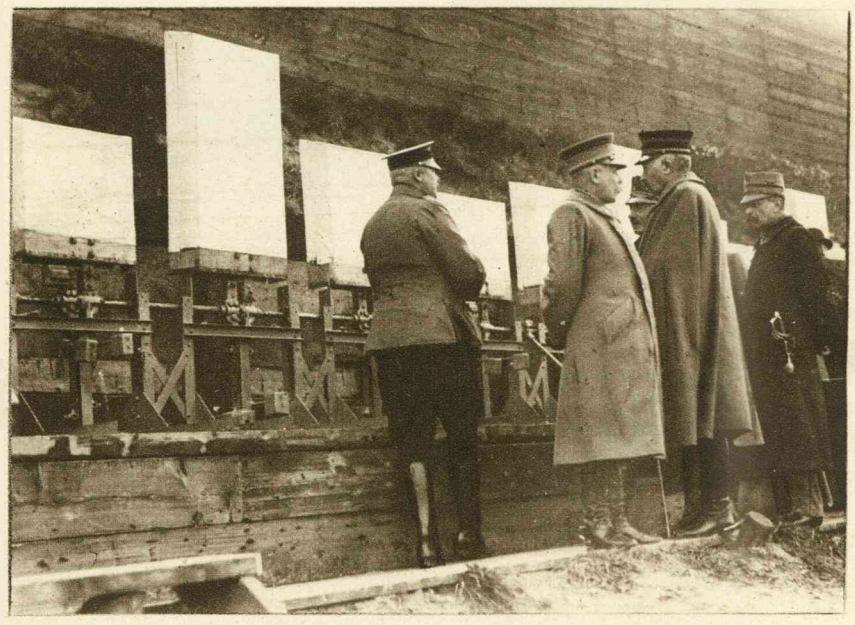
„Best," zei Janna voor Karst. „De fabriek betaalt goed. En de karnemelk, die we krijgen, is heerlijk."

„Je vergeet nog te zeggen, dat je nu ook uit werken gaat." Er sprak een groote bewondering voor zijn flinke vrouw uit Karst z'n stem.

„Ja, ik heb een paar beste werkhuizen gekregen," zei Janna, terwijl ze Meester tevreden lachend aankeek. „Zusje is groot genoeg, daar kan Dries nu best Woensdag- en Zaterdagmiddag op passen."

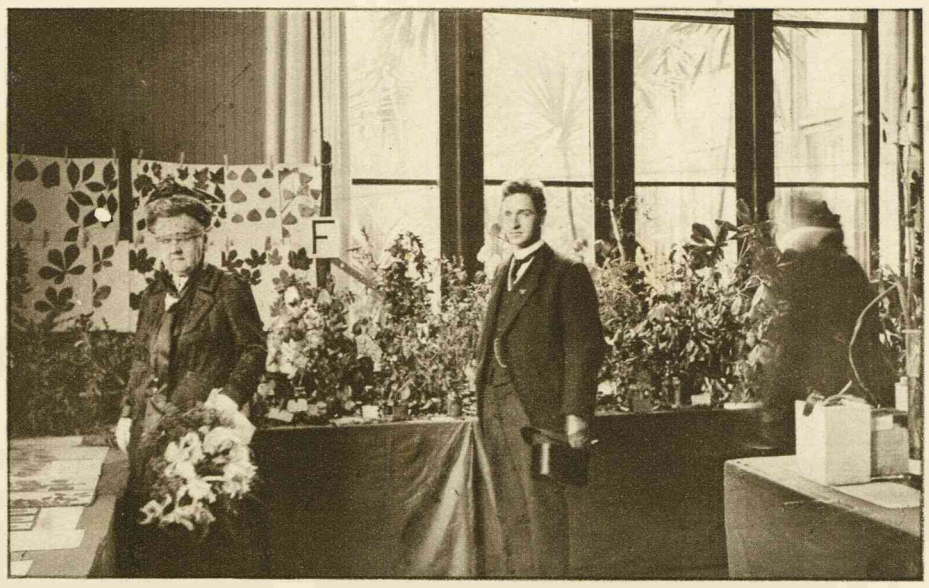
De oude sfeer van gezelligheid en harmonie hing weer in het kleine huisje, en Meester voelde weer, dat die menschen door hun liefde, hun blijmoedigheid, hun wilskracht, zelfs in hun armoede toch altijd rijk zouden zijn.

Nieuwe Schietschijven.

Verleden week werden op de schietbanen te Zeeburg bij Amsterdam officieel proefnemingen gehouden met schietschijven van bijzonder eenvoudige constructie, uitgevonden door kapitein Quack. Op zeer vernuftige wijze is een inrichting bedacht, waardoor de schijf nadat deze door een kogel binnen de eigenlijke figuur, kop, borst of romp, is getroffen, voorover valt en vanaf de standplaats v. d. schutter weer opgericht kan worden. De vinding, waarvoor zoowel in Nederland als in Duitschland octrooi is aangevraagd, trok zeer de aandacht der militaire autoriteiten, die op de linker foto voor onzen fotograaf poseeren. Op den voorgrond ziet men den uitvinder Kapitein Quack (X). Foto rechts: de Schijven.

TENTOONSTELLING VAN PLANTEN EN DIEREN IN DEN HERFST.
In den Dierentuin te 's-Gravenhage is op 30 September, 1 en 2 October vanwege de Afdeeling 's-Gravenhage van de Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging een Tentoonstelling gehouden van planten en dieren in den herfst. De expositie, die zeer de aandacht trok, werd met een bezoek vereerd van H. M. de Koningin-Moeder. Op de foto ziet men Haar met den voorzitter Dr. Joh. H. van Burkom. Op den achtergrond de afdeeling herfstkleuren van bladeren. (*foto C. J. L. Vermeulen*).

Gulden Woorden.

Zoo gij meent, dat gij vele dingen weet en voldoende verstaat, zoo bedenk toch, dat er veel meer is, dat gij niet weet.
Thomas à Kempis.

De wijnstok draagt drie trossen: de eerste brengt het genot, de tweede de dronkenschap, de derde de wandaad.
Epictetus.